

han efter udenlandsk Mønster gerne tog sig den Frihed at give Damerne Haandkys.

Ved denne Lejlighed undlod han det dog og nøjedes med et ceremonielt Buk. I det hele forglemte han sig lidt, blev tavs og mut som et forkælet Barn, der ikke faar sin Vilje. Men Jytte havde gennem Hansken følt hans nervøse Haands Dirren.

Nede paa Gaden sagde Jægermesteren til Jytte, efter at Hr. Frandsen havde taget Afsked:

„Hvad skal jeg stille op med ham? Jeg indfører ham i de bedste Krese, og alle vegne gør han sig til Latter. Som nu f. Eks. idag . . . den Taabelighed med Stokken. Naar man holder af et Menneske — og jeg holder af Frandsen, han er paa en Maade min eneste Ven — saa kan man jo ikke lade være med at ærgre sig over den Slags Ting. Jeg siger det Gang efter Gang til ham paa den alvorligste Maade: Et Menneske har intet Ansvar for, at han er født ubegavet eller kejthaandet eller pukkelrygget, men det er hans egen Fejl, dersom han bliver latterlig. Giver du mig ikke Ret?“

„Naturligvis,“ sagde Jytte uden Anelse om, hvad det var, hun svarede paa.

Efter at de havde gaaet nogen Tid i Tavshed, begyndte Jægermesteren igen:

„Der er forresten noget andet, jeg gerne vilde tale med dig om, dersom du vil give mig Lov til det.“

„Hvad er det?“

„Maa jeg gøre dig et Samvittighedsspørgsmaal? Har der været noget mellem dig og From engang?“